

Robert Thomson

De zwarte spiegel

b:k light

Dit is een uitgave van Booklight – dienstverlenende uitgeverij
Zie voor een overzicht van al onze titels (ook als e-book)
www.booklight.nl

© 2012 Robert Thomson / Booklight

ISBN 9789491472206

NUR 301

Ontwerp: We love it when a plan comes together.com

Omslagafbeelding: Annemarie Barendregt

De namen en karakters in deze roman zijn gefingeerd. Elke
gelijkenis met bestaande personen en gebeurtenissen berust op
louter toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag, in welke
vorm of op welke wijze dan ook, worden verveelvoudigd, opgeslagen
in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced,
transmitted or stored in any form or by any means without written
permission of the publisher.

www.booklight.nl

b:k light

*Ik draag dit boek op aan mijn zuster Eliza.
Zij heeft mijn leven in alle opzichten verrijkt.*

Frank Beumer schuift de schotel in de oven en ligt met zijn neus op de draaiknoppen. Tweehonderd graden gedurende twintig minuten, dan moet de aardappelschotel gaar zijn. Ik had mijn leesbril op moeten zetten, denkt hij, nu kan ik het nauwelijks aflezen. Zijn echtgenote heeft weer eens een bijeenkomst van haar werk. Dat gebeurt de laatste tijd steeds vaker. In hun huwelijk is Beumer de kok. Niet dat ze dat zo hadden afgesproken, nee, zijn echtgenote was er als vanzelfsprekend vanuitgegaan dat hij voor het eten zorgt, de was doet en het huis op orde houdt.

Beumer kan niet tegen onregelmatigheid. Eten doe je op vaste tijden. Alles doe je op vaste tijden. Beumers leven is al tot aan de dag dat hij sterft ingepland. En wat er op die dag moet gebeuren, heeft hij tot in detail beschreven. Beumer laat niets aan het toeval over.

Als Buffy straks thuiskomt moet het eten klaarstaan, klokslag zes uur. Hij hoort het haar al zeggen: 'Is het eten klaar, pap?'

De sippe trek om de mond van zijn drieëntwintigjarige dochter, als hij zegt dat het nog geen zes uur is, maakt hem onzeker. Dan voelt hij zich afgedankt alsof hij alles verkeerd doet. En Beumer doet nooit iets verkeerd.

Vroeger was hij haar held, kon ze niet genoeg krijgen van de verhaaltjes die hij zittend op de rand van haar bed verzon. Maar die tijd ligt ver achter hem.

Beumer gaat moeizaam op een keukenstoel zitten. Hij bekijkt zichzelf in het zwart van het raam in de keukendeur die uitkomt op de brede houten veranda. Hij haat december. Hij had van de zomer eigenlijk het hout opnieuw moeten beitsen en nieuwe traptreden in de trap die naar de lange tuin leidt, moeten zetten. Maar de energie ontbrak hem.

'Wanneer maak je die trap nou eens?' had zijn echtgenote tot

vervelens toe aan hem gevraagd. ‘Volgende week, schatje, volgende week. Als het wat minder warm is.’ Hij kon er niet meer tegen, tegen die hitte. Na twintig minuten werken in de tuin zweette hij als een otter. Dan moest hij even voor de ventilator gaan zitten om bij te komen. Tegen de tijd dat hij dan eindelijk aan de trap kon beginnen, was hij zo uitgeput dat hij die klus maar weer naar de volgende week verzette, tot grote ergernis van zijn echtgenote. En nu in de winter kun je toch moeilijk aan de traptreden beginnen.

In de reflectie van het raam ziet hij wat het leven met hem gedaan heeft. Het vertelt hem ook dat hij er belachelijk uitziet in het vrouwenchort. Hij bekijkt zichzelf eens kritisch. Hij slaat een paar pieken van zijn grijze haar naar achter. Nog ouder dan ik me voel, denkt hij, maar niet onknap. Door het grijs zijn nog wat sporen zwart te zien. Ook zijn korte baard is nog niet helemaal grijs.

Opstaand uit de keukenstoel trekt hij zijn schouders op en zijn buik in. Zo lijkt het nog wel wat, constateert hij. Alleen die druk op mijn borst...

Vanmorgen had hij in de tram op weg naar kantoor weer zo’n aanval gehad. Alsof er een olifant bovenop hem stond.

‘Meneer Beumer! U ziet er niet uit! U bent asgrauw! Gaat alles wel goed met u?’ had de receptioniste geroepen, toen hij het gebouw inliep waarin het accountantskantoor is gevestigd en waar hij al vanaf zijn twintigste werkt.

Zonder iets te zeggen was hij naar de lift gelopen. Toen hij op de tiende etage was aangekomen had hij zich op het toilet verschanst. Daar had hij zijn bezwete hoofd in zijn handen laten rusten. Pas toen hij weer wat opgeknapt was had hij het aangedurfd zich op de afdeling te vertonen. Maar hij had zich toch de hele dag slap gevoeld, net of hij een nacht had doorgezakt.

Beumer sloft naar de ijskast en haalt de fles Bokma uit de deur. Het borrelglas staat in het keukenkastje naast de ijskast. Hij schenkt een borrel in en slaat hem direct achterover, dat herhaalt hij vier keer. Daar knap ik van op, denkt hij. Dat doe ik eigenlijk veel te weinig, een borrel nemen, dat moest ik vaker doen.

Met de fles nog in de hand en het borrelglas op de keukentafel, tuurt hij weer in het zwarte raam van de keukendeur, die ineens wild openvliegt.

‘Hoi, pap,’ roept Buffy, die meteen de keuken vult en de veilige warmte met haar winterse kou verdrijft. Ze haalt haar neus op, gooit haar wollen muts op de keukentafel, schudt haar donkere haar los en trekt aan de vingers van haar handschoenen die als een tweede huid om haar handen zitten.

‘Zit je hier in je eentje te drinken?’ vraagt ze verbaasd. Haar lippen bewegen nog stijf van de vrieskou. Ze haalt weer haar neus op.

Als ik wil drinken, dan is dat mijn zaak, denkt hij geërgerd.

‘Het eten is bijna klaar, we kunnen zo aan tafel,’ ontwijkt hij haar vraag.

Buffy trekt haar jas met bontkraag uit en gooit hem over een keukenstoel. Zonder verder op haar vader te letten loopt ze naar het toilet in de gang. Ze laat de deur open staan.

Beumer hoort het sassende geluid van haar plas. Hij ergert zich aan haar ongegeneerde gedrag. De jeugd schaamt zich werkelijk nergens meer voor. Dat had hij niet hoeven proberen toen hij haar leeftijd had. In zijn tijd zonderde men zich af. Tegenwoordig schijnt plassen een sociale aangelegenheid te zijn die je met anderen deelt. Vooral jonge vrouwen hebben daar een handje van. Beumer haalt gelaten zijn schouders op.

‘Pap, wat eten we?’ roept ze vanuit het toilet.

‘Aardappelovenschotel... met gesmolten kaas... veel gesmolten kaas!’ roept Beumer terug.

Haar broek ophijsend tegelijk met haar rode slipje, staat ze alweer in de gang. Beumer wendt gegeneerd zijn blik af.

‘Jammie jammie. Ik moet effe wat anders aan. Abdel komt me vanavond halen. Ik blijf vannacht bij hem slapen.’ Ondertussen trekt ze de rits van haar broek omhoog. Zonder op antwoord te wachten stormt ze de trap op.

Beumer opent de ovenlade. Hij kijkt kritisch naar de ovenschotel. Nog tien minuten kan wel. Misschien was het toch beter geweest als

ik pasta had gemaakt. Zo'n ovenschotel luistert nauw. Als je hem te lang in de oven laat staan wordt alles zwart. Buffy moet nu toch echt gauw komen.

'Buffy! Het eten is klaar!' brult hij onderaan de trap. 'Je moet nu naar beneden komen. Alles brandt aan.' Geen reactie. Beumer loopt naar boven. Hij klopt zachtjes op de deur, dan wat harder. 'Buffy, Buffy!' Het doffe dreunen van de muziek kon hij beneden al horen. Het lijkt alsof er een houseparty gaande is in de kamer van zijn dochter. Hij klopt nogmaals. Dan wordt de muziek zachter gezet. De deur vliegt open.

'Riep je, pap?'

'Ja, eh... het eten is klaar.' Beumer kijkt onthutst naar zijn dochter. Ze had net zo goed niets aan kunnen hebben. Het minuscule slipje en het kleine behaetje bedekken amper wat. Op het bed ligt een hele berg kleren die ze uit de kast had getrokken. Beumer wil al weglopen, maar ze trekt hem mee naar binnen.

'Wat vind jij, pap?' Ze houdt een broek, een tuniek en een blouse voor haar lichaam en kijkt hem vragend aan. 'Is dit wat? Of...,' ze pakt een ander ensemble, '...maar dan moet je er een zwarte panty onder denken,' zegt ze koket.

Beumer kan niet meer denken. Hij kijkt naar de jonge vrouw die bijna naakt voor hem staat. Een bijna naakte vrouw die zijn dochter is. De argeloosheid waarmee ze haar lichaam toont ontroert hem en tegelijkertijd geneert hij zich voor wat hij voelt, ook al weet hij niet precies wat hij voelt.

'Dat eerste, doe dat eerste maar. Ik moet nu echt naar de keuken, de ovenschotel verpietert.'

Beumer is alvast begonnen. Wanneer Buffy eindelijk aan tafel aanschuift, schept hij haar op.

'Waar ken je die Abdoelah eigenlijk van?' vraagt hij argwanend. Hij houdt niet van alloctonen. Zo had hij zijn dochter niet opgevoed. Een gewone Hollandse jongen was hem liever geweest, dan weet je tenminste waar je aan toe bent. Met zo'n vreemdeling weet je het maar nooit.

‘Abdel, papa. Hij heet Abdel.’

‘Abdel, Abdoelah, Mohammed, Farid. Het is allemaal één pot nat. Ze hebben geen enkel respect voor vrouwen, als je dat maar weet.’

‘Papa! Zo is Abdel helemaal niet. Abdel is in Nederland geboren. Hij is bijna klaar met zijn medicijnenstudie, net als ik. Hij is al arts-assistent. Die bekrompen ideeën van jou ook altijd. Je bent echt vreselijk, pap.’

Beumer haalt moedeloos zijn schouders op en eet zonder nog iets te zeggen zijn bord leeg. Discussies met zijn dochter kan hij niet meer winnen. Overtuigd van haar eigen gelijk, springt ze zelfverzekerd op als er wordt aangebeld.

‘Dat is Abdel. Ik moet gaan.’ Ze geeft hem een vluchtige knuffel.

‘Komt hij niet even binnen?’ roept Beumer nog, wanneer hij zijn dochter in haar lange lammy door de gang voorbij ziet wapperen. Maar dan dendert de voordeur al dicht.

Hij loopt gauw naar het raam. Door een kier van het gordijn gluurt hij naar buiten. Hij ziet twee verliefde mensen hand in hand de straat uit lopen. Ze zijn even groot, valt hem op.

2

Nadat hij alles heeft afgewassen en opgeruimd, loopt Beumer met een kop koffie naar de salon. Staande voor het raam nipt hij aan zijn mok.

De auto's die de hele dag niet van hun plek geweest zijn hebben al een wit laagje door de vorst. Zijn oude Saab heeft hij al zeker een week niet gebruikt. Hij gaat tegenwoordig met de tram naar zijn werk. Niet omdat hij de tram zo leuk vindt, maar omdat hij zijn parkeerplaats in de parkeergarage had moeten afstaan. Verbolgen was hij naar het afdelingshoofd gelopen met de circulaire waarin het gewijzigde parkeerbeleid werd uitgelegd, maar het hoofd had hem meewarig aangekeken.

't Is helaas niet anders, Beumer,' had hij geantwoord en hem be-
moedigend op de schouder geramd. 'We moeten woekeren met de
ruimte die we hebben. En jij hebt geen externe functie, dus...'

Nee, hij had geen externe functie, maar kennelijk telde bijna veer-
tig jaar trouwe dienst niet meer mee. Als hij niet uitkijkt windt hij
zich weer op, en als hij zich opwindt komt die olifant weer op zijn
borst staan.

Onder zijn vorige baas Meijer zou zoiets nooit gebeurd zijn, die
behandelde hem altijd met respect. Bij Meijer had hij een streepje
voor. Wat dacht zo'n snotneus wel die net kwam kijken, en direct na
zijn studie een hoge functie had gekregen?

Toen het bekend werd dat Meijer er vervroegd uit zou gaan had
Beumer even gehoopt dat ze hem zouden benoemen. Maar toen hij
voorzichtig een visje uitgooide bij de directie, werd hem meteen on-
verbloemd medegedeeld dat daar geen sprake van kon zijn.

'We zoeken een jonger iemand, een fiscaal jurist. Iemand met mo-
derne ideeën. Vers van de pers zullen we maar zeggen.' Beumer had
nog gehakkeld dat hij ook frisse ideeën had, maar ze hadden hem

zwijgend aangekeken, of beter gezegd: weggekeken. Ze hadden hem weggekeken alsof hij een melaatse was.

En nu is hij zijn parkeerplaats, waar toch een zekere status van uitging, ook nog kwijt. Hij is tenslotte wel dé expert op het gebied van fiscale regelgeving omtrent levensverzekeringen en onroerend goed. Niet dat hem dat maatschappelijk verder heeft gebracht, maar hij laat zich er toch graag op voorstaan.

Met enige trots had hij twaalf jaar geleden het huis aan de Henri Polaklaan kunnen kopen door de erfenis van zijn ouders slim te beleggen. Hij had handig gebruik gemaakt van de IT-bubbel. Dat hij op tijd was uitgestapt voordat de bubbel barstte, getuigt van groot inzicht, vindt hij zelf. Dat het resterende appeltje voor de dorst inmiddels drie keer in waarde is gedaald, lag niet aan zijn inzicht, want daar is nog steeds niets mis mee, met dat grote inzicht. Nee, dat kwam door de crisis, maar die is tenslotte maar tijdelijk.

Iedere keer stelt hij zijn spreadsheet met *what if*-uitkomsten bij, zo komt hij nooit voor verrassingen te staan, maar wanneer een fonds meer dan twee dagen in het rood staat... Dan is het alsof een ijzeren vuist zijn hart samenknijpt, zo erg dat de pijn doortrekt tot in zijn linkerarm.

Beumer sjokt naar de keuken, neemt de Bokma onder zijn arm en grijpt het borrelglas van tafel, sjokt dan terug naar de salon en laat zich in zijn comfortabele stoel zakken. Hij slaat achterelkaar drie borrels achterover, dan schenkt hij een vierde in, maar die zet hij op het tafeltje naast zich neer. Beumer houdt de fles omhoog, kijkt hoeveel er nog inzit en giechelt infantiel. Na nog drie borrels raakt hij het spoor bijster.

Hij moet even zijn weggezakt, want opeens staat zijn echtgenote aan zijn schouder te rukken.

‘Lieverd, word eens wakker!’ roept ze. Aan het woord lieverd hecht hij al geen waarde meer, want ook nu ontgaat hem haar ergernis niet. Dat is wat er van hem is geworden, iemand aan wie men zich ergert.

De laatste tijd zijn echtgenote nog wel het meest.

‘Oh, ja. Ik was even weggezakt,’ lispelt hij met een droge mond.

‘O, noem je dat weggezakt. Gezopen! Zul je bedoelen. Je hebt gezopen!’

Beumer komt moeizaam uit zijn stoel omhoog. Wankelend staat hij voor zijn echtgenote.

‘En, jij dan? Waar kom jij zzzzoal vandaan, Sarah?’ Beumer hoort zichzelf lallen. ‘Sssorry, sssorry.’ Hij heft afwerend zijn hand op. ‘k heb ie-ietsj te diep in het glaazzje gekeken, geloof ik.’ Zijn echtgenote pakt hem stevig bij zijn arm.

‘Kom, dan gaan we samen naar boven.’

Dat is lang geleden dat we samen naar boven gaan, denkt Beumer. Zijn echtgenote probeert hem de trap op te duwen. Halverwege draait hij zich om en zwaait vermanend met zijn vinger in de lucht.

‘Hoe, hoe, hoe, hi, hi,’ lacht hij bezwerend. ‘Ik weet het wel. Ik weet het wel. Ik weet wel wat jij wilt. Wat jij altijd wilt, waar je geen genoeg van kunt krijgen. Waar je de godganse dag aan zit te denken.’ Hij zwaait zo heftig met zijn vinger in de lucht dat hij bijna zijn evenwicht verliest.

‘Nou, loop nou maar door,’ zegt zijn echtgenote pinnig. ‘Straks val je nog.’

‘J-a-a, dat zou je wel goed uit komen, hè, ma-a da-ga mooi niet gebeuren.’ Hij laat zijn wijsvinger op het puntje van de neus van zijn echtgenote rusten.

‘Ik ben straks jouw boefje, dan krijg jij ervan langs. Of nee, beter nog. We draaien het om. Jij bent mijn boefje en dan krijg ik ervan langs. Wat maakt het nog uit? Je hebt toch alles al overgenomen. Wie ben ik nog? Nou, nou!?! Wie ben ik!?’

Zijn echtgenote sluit even haar ogen, slaakt een diepe zucht, opent ze dan weer en kijkt omhoog alsof ze ter plekke flauwvalt.

‘Gaan we het nog beleven of blijven we hier de hele nacht staan...? Goed, hoor, maar dan ga ik weer naar beneden. Dan slaap ik wel op de bank.’

Alsof hij opeens weer tot zijn positieven komt, laat hij zich met zijn rug tegen de trapleuning vallen, spreidt zijn rechterarm alsof hij iemand binnenlaat.

‘Na u schone jonkvrouw, na u. Ik ben wel de laatste die u de weg naar uw schoonheidslaapje zal belemmeren.’ Wanneer zijn echtgenote hem voorbij loopt geeft hij een klap op haar billen alsof hij een paard aanspoort. ‘Hi, hi, hi.’

Als hij eindelijk op eigen kracht verder naar boven is gestrompeld en de badkamer inkomt, staat zijn echtgenote in haar beha zich van onder te wassen. Geërgerd staat hij ernaar te kijken. Ze heeft voor haar leeftijd nog een mooi figuur, maar hij walgt van haar. Hij walgt al heel lang van haar. Eigenlijk walgt hij al vanaf de eerste dag dat ze getrouwd waren in seksueel opzicht van haar. Hij walgt van haar bizarre fantasieën, haar hang naar SM-spelletjes, van de manier waarop hij haar boefje moet zijn en haar moet overmeesteren, haar stevig moet knevelen, aan haar haren moet trekken, haar met het zweepje moet slaan en haar dan hard, vooral hard, respectloos moet nemen. Alleen dan schijnt zijn echtgenote aan haar gerief te kunnen komen.

Beumer waggelt de slaapkamer in. Hij kleedt zich uit, zijn T-shirt en zijn witte boxershorts met groene wietbladeren laat hij aan, dan laat hij zich achterover in bed vallen. De kamer tolt om hem heen. Het voelt alsof hij in een draaimolen zit. Op de achtergrond hoort hij zijn echtgenote haar tanden poetsen. Even later is hij vertrokken en merkt niet eens meer dat ze naast hem in bed stapt.

Langzaam dringt het tot Beumer door. Even moet hij heel erg nadenken, maar nee, hij vergist zich niet. Het is zaterdag. Hij heeft een kater, zijn maag voelt wee en zijn hoofd bonkt. Het liefst zou hij er niet meer willen zijn.

Zijn echtgenote ligt op haar buik met de handen veilig tussen haar dijen geklemd.

Haar leven is hem door de jaren heen langzaam ontglipt, praten doen ze al lang niet meer. Niet dat Beumer daar behoefte aan heeft.

De interesse in zijn echtgenote heeft hij lang geleden al verloren, of eigenlijk nooit gehad. Nee, als hij ooit zou gaan praten, dan komen al zijn opgekropte gevoelens boven. Gevoelens die hij al jaren heeft onderdrukt. Als hij zijn zelfbeheersing zou verliezen, zou hij haar doodslaan.

Twee jaar geleden heeft zij hem diep gekwetst, hem in zijn eigen huis vernederd tijdens het feest ter ere van haar benoeming. De affectieve gevoelens jegens zijn echtgenote zijn toen voorgoed uit zijn ziel gerukt.

De straat stond vol met dure Audi's, Mercedesen en BMW's, de leasebakken van de meneren en mevrouwen van het hogere echelon. Beumer had een cateringbedrijf in de arm genomen voor de hapjes en de drankjes. In de tuin had hij een partytent laten opzetten.

De gasten schenen zich te vermaken, constateerde hij met voldoening. Met zo'n entourage kon hij voor de dag komen, daar hoefde zijn echtgenote zich tenminste niet voor te schamen.

Beumer voelde zich niet op zijn gemak tussen dit soort mensen. Ze complimenteerden zijn echtgenote met het mooie huis en de smaakvolle inrichting.

'Ach ja, een hobby van mijn man,' zei ze decadent, alsof het niets om het lijf had. Heel even gleden hun vluchtige blikken in zijn richting.

'Overgehouden door slim te beleggen,' zei Beumer trots. Ze knikten beleefd en draaiden zich weer om.

'Hypotheekvrij!' riep Beumer nog, maar de poorten waren alweer gesloten. Het was alsof hij te gast was in zijn eigen huis. Hij wilde rust en zocht een stil plekje op waar hij niet opviel. Hij sloeg het ene glas na het andere achterover. Na een poosje zag Beumer zijn echtgenote nergens meer, ze leek opgelost.

Zo onopvallend mogelijk wurmde hij zich tussen de hoge meneren en mevrouwen door, die zijn tuin stonden te vertrappen. Zijn overhemd was drijfnat van het zweet. Hij liep naar boven, maar toen hij halverwege de trap was, hoorde hij het overdreven gegil al, het gegil dat hij zo goed kende. Daar tussendoor was het gegrom van een

man te horen. Hij durfde niet naar binnen te gaan. Zijn echtgenote te betrappen met een kerel die vast veel jonger was dan hij vond hij te confronterend.

Zachtjes sloop hij weer naar beneden en sloot zich op in het souterrain. Hij zat er nog het meest over in of iemand hem gezien had, en of iemand zijn echtgenote misschien had kunnen horen. In het souterrain wilde hij de rest van de avond uitzitten, een avond die waarschijnlijk pas om drie uur afgelopen zou zijn. Morgen zal ik de troep wel opruimen, dacht hij. Nu wilde hij rust en vergeten waar hij achter was gekomen. Eigenlijk iets dat hij allang wist, maar door het voor zichzelf te ontkennen, net te doen of het niet bestond, leek het minder erg.

Zijn echtgenote was onverzadigbaar, ze hield van iedere man, behalve van hem. Toch moest hij iets hebben waardoor ze bij hem bleef.

De reden dat Beumer bij zijn echtgenote bleef was meer omdat hij scheiden zo'n gedoe vond. Bovendien zou het hem zijn huis kosten. En zijn huis zou hij nooit opgeven. Beumer wás zijn huis. Dat huis gaf hem aanzien, althans dat dacht hij. Dat gold ook voor zijn echtgenote, die gaf hem ook aanzien. Dat wat zijn carrière hem niet had gebracht compenseerde hij door zijn privéstatus.

Pas toen hij boven niets meer hoorde kwam hij uit zijn schuilplaats tevoorschijn.

Het beschaafde, hogere echelon heeft zich tegoed gedaan, maar wel een liederlijke troep achtergelaten, dacht hij schamper, toen hij met afgrijzen in de partytent rondliep. En ook zijn grasmat was naar de filistijnen. Op de veranda lagen her en der lege glazen, glasscherwen en lege flessen verspreid. Overal kwam hij vertrapt stokbrood tegen. Het mandje met vleesspiesen was van het tafeltje gevallen. Hij liep naar binnen. Het viel hem op dat de vitrage aan de rechterkant van de openslaande deuren gescheurd was. Een fles wijn drupte op het visgraatparket. Twee eetkamerstoelen lagen op hun rug. Op de grond lagen fijngetrapte chips, kaascrackers, borrelnootjes en hier en daar een verdwaalde drumstick.

Op de bank in de woonkamer, die er nog redelijk begaanbaar uitzag, lag Buffy te slapen in haar zomerjurkje. De strik die de jurk omhoog moest houden was een beetje losgeraakt waardoor hij het moedervlekje op haar linker borstje kon zien.

Voorzichtig tilde hij zijn dochter op. Ze sloeg instinctief haar armen om zijn nek en vlijde haar hoofd in zijn hals. Ze kreunde tevreden. Ze rook jong en kruidig. In haar kamer liet hij haar zachtjes op bed glijden, maakte de strik van haar jurkje los. Zonder haar wakker te maken trok hij het jurkje voorzichtig over haar hoofd. Een ogenblik keek hij naar de jonge meisjesborsten.

Even hield hij zijn vingers boven haar rechter tepel, alsof hij haar teder wilde strelen. Geschrokken van zichzelf trok hij zijn hand terug, deed het laken omhoog, stopte zijn meisje in en drukte teder een kusje op haar voorhoofd.

Op zijn tenen sloop hij in het donker naar de ouderlijke slaapkamer. Voor de deur kleedde hij zich vast uit. Met de kleren onder zijn arm ging hij naar binnen. Hij was al halverwege op weg naar zijn kant van het bed, toen het licht aanging.

‘Wat doe jij, nou?’ vroeg zijn echtgenote.

‘Ik wilde je niet wakker maken,’ verontschuldigde hij zich.

‘Waar was je trouwens de hele avond?’ vroeg ze. Ze was klaarwakker.

Beumer was meteen op zijn hoede. Hij kende de buien van zijn echtgenote. Als ze zo begon, dan was ieder antwoord verkeerd, dan wilde ze ruzie. Iets waar hij absoluut niet tegen kon. Zijn echtgenote scheen daar een sardonisch genoegen in te scheppen, in ruzie maken. Hij vroeg zich af waar toch dat leuke, levenslustige meisje was gebleven waar hij ooit eeuwen geleden op gevallen was. Het meisje dat hem door haar ontwapenende, haast argeloze vrolijkheid had betoverd.

‘Ik ben moe, schatje. Ik wil nu echt slapen,’ probeerde hij het naderend onheil af te wenden. Hij trok het licht uit.

‘Waarom ben je eigenlijk met mij getrouwd?’ begon zijn echtgenote weer.

Toch ruzie dus, dacht Beumer, en zuchtte: 'Omdat jij verliefd op me was.'

'Vond je me aantrekkelijk?'

'Ik geloof het wel.'

Ze ging rechtop in bed zitten, trapte het laken van zich af, deed het licht weer aan, pakte zijn hand en legde hem op haar rechter borst.

'Vind je dat ik lekkere tieten heb?' vuurde ze op hem af.

'Ja, best wel,' zei Beumer argwanend, bang voor welke kant het op zou gaan.

'Maar je krijgt er geen stijve van? Waar krijg jij eigenlijk wel een stijve van? Of doe je het liever met kleine meisjes?' Ze begon aan zijn schouders te trekken.

'Waarom zeg je nooit wat? Je vindt me afstotelijk.'

Beumer zat maar een beetje voor zich uit te staren, hij liet het gelaten over zich heen komen. Sarah begon weer aan zijn schouders te schudden.

'Zeg dan eens wat!'

Maar wat moest hij zeggen? Dat wat hij haar in het gezicht zou willen werpen kon hij maar beter voor zich houden, zoals hij altijd alles voor zich hield.

De penetrante geur van het zure geil van daarstraks hing nog in de kamer. Als hij zich de beelden van hoe ze zich als een hoer aan die ander had gegeven voor de geest haalt, wordt hij misselijk.

'Sorry, Sarah. Ik kan nu even niets zeggen. Ik ben te moe.'

'Nou, zeg dan maar weer niets, autist.' Het klonk nogal berustend, dat viel hem mee.

Ze boog naar hem toe, keek hem liefdevol aan, streek zijn haar naar achter en drukte een warme kus op zijn lippen.

'Maar je bent wel *mijn* eigen, lieve autist. Slaap lekker.'

Beumer zweeg. Hij had de op de loer liggende confrontatie door zijn zwijgen afgewend. Er waren geen dingen gezegd waardoor ze wel uit elkaar móésten gaan. Eenmaal uitgesproken is de weg terug niet meer mogelijk.

Beumer hijst zich in zijn badjas. Gewoontegetrouw loopt hij naar Buffy's kamer, maar haar bed is leeg. Hij grijpt naar zijn hoofd alsof hij getroffen wordt door een steek. Abdoelah! Ze slaapt bij die Abdoelah. Hij probeert de beelden die in hem opkomen uit zijn gedachten te bannen. Misschien was het bij slapen gebleven, zoek ik er meer achter dan nodig is.

Hij loopt naar beneden. In de keuken doet hij de croissants in de oven, pakt uit de ijskast twee eieren, legt ze in een pannetje water, maar wacht nog even met het vuur aan te steken. Dan herinnert hij zich dat de Bokma nog in de woonkamer staat. Hij sjokt naar binnen, pakt de fles waar nog maar een bodempje jenever in zit en het borrelglas. De Bokma zet hij terug in de koelkast, het glas spoelt hij om en zet het terug in het kastje naast de koelkast. Daarna vult hij het koffiezetapparaat met koffie en zet het aan.

Hij kijkt in de afwasmachine, die is hij gisteravond vergeten aan te zetten. Hij gooit de klep dicht, zet de knop op twee en drukt op de knop ernaast. Het lampje springt aan en het apparaat begint te zoemen.

Nu hij alles weer onder controle heeft, loopt hij naar de voordeur om de krant op te halen, spreidt hem open op de keukentafel en leest eerst de koppen. "Bonussen bij banken hoger dan ooit". Beumer schudt zijn hoofd.

Hij had nog nooit een bonus gekregen, terwijl hij daar volgens hem toch zeker voor in aanmerking kwam. Hij heeft tenslotte geheel belangeloos meegewerkt aan het belastingprogramma. Uren heeft hij zitten testen, maar de bonus was naar de projectleider gegaan en niet naar hem. Ze hadden hem niet eens genoemd bij de presentatie van het nieuwe programma. De *credits* voor de flitsende PowerPoint presentatie en de demoversie waaraan hij had meegewerkt, waren ook naar de projectleider gegaan.

Zijn echtgenote komt de keuken binnen en gaat tegenover hem zitten. Haar badjas valt open. Beumer kijkt naar haar borsten. Ze zijn slapper dan toen hij haar leerde kennen.

'De banken keren weer veel te hoge bonussen uit, Sarah,' zegt hij.

‘En daar maak jij je druk om?’ Sarah haalt ongeïnteresseerd haar schouders op.

‘Ja,’ zegt Beumer, terwijl hij haar verwijtend aankijkt, ‘daar maak ik me druk om.’ Hij staat op om de croissants uit de oven te halen, doet ze in een mandje en zet ze op tafel. De boter doet hij vijftien seconden in de magnetron omdat hij hem anders te hard vindt.

‘Zakkenvullers zijn het. Egoïstische zakkenvullers,’ tiert hij verder en laat een klodder bosbessenjam op een schaalte glijden. Vervolgens schenkt hij de koffie in de mokken en de rest in de koffiekkan.

‘Wist je dat Buffy het doet met een Marokkaan?’ zegt hij, terwijl hij het vuur onder de eieren aanzet.

‘Hoezo hét doet met een Marokkaan?’ vraagt zijn echtgenote wrevelig.

‘Wat ik zeg. Ik ben er natuurlijk niet bij geweest, maar volgens mij doet ze het met een Marokkaan.’

‘En dat is erger dan wanneer ze het met een Hollandse jongen doet?’ Zijn echtgenote kijkt hem aan met een spottende glimlach om haar mond.

De eieren koken en Beumer staat op om de eierwekker op zes minuten te zetten.

‘Dat is zeker erger, ja. Ze beschouwen onze vrouwen als hoeren die ze ongestraft kunnen platneuken. Denk maar niet dat ze hun eigen vrouwen daarvoor gebruiken. Nee, die moeten als maagd het huwelijk in.’ Beumer loopt handenzwaaiend te ijsberen voor zijn echtgenote.

‘Zeg, doe eens even rustig. En ga alsjeblieft weer zitten. Ik word gek van dat gedraai voor mijn ogen.’ Ze neemt geïrriteerd een slok van haar koffie en knijpt eindelijk haar badjas dicht, waarschijnlijk omdat hij te ver is gegaan en daarom haar borsten nu niet meer mag zien.

De eierwekker loopt af. Beumer draait het vuur uit, laat de eieren schrikken onder een koude straal water, doet ze in een eierdopje en plant ze met een nijdig gebaar op tafel. Dan grist hij nog twee plastic lepeltjes uit het keukenlaatje, dat hij met een klap dichtgooit om aan te geven dat daarmee de zaak is afgedaan.

Zijn echtgenote begint onbedaarlijk te lachen. Beumers humeur wordt daar niet beter van. Als ze wat is bijgekomen van het lachen, grijpt ze zijn hand.

‘Ah, gosh. Kijk nou. Hij is helemaal ontdaan. Weet je trouwens wanneer Buffy ontmaagd is? Nee, hè. Dat weet je niet, hè. Daarmee ging ze niet naar haar pappie...’

Hij kan er niet goed tegen als ze zo cynisch doet.

‘Omdat pappie niet van deze wereld is. Omdat ze bang was om pappie te kwetsen. Want pappie wil niet dat zijn dochter geneukt wordt. Hij weet niet dat ze in een garage door een Hollandse jongen verkracht is. Dat ik achter jouw rug om naar de ouders van dat snotjong geweest ben, omdat ze zwanger was. Ze waren nog te beroerd om de abortus te betalen. Dat heb ik gedaan. Je dochter heeft een abortus ondergaan, Frank Beumer! Hoor je dat! Een abortus! En jij maakt je nu pas druk omdat ze met een Marokkaan neukt? Nu...! Nu ze al bijna vierentwintig is! Word wakker, Frank Beumer...! En die abortus heb ik toevallig wel van mijn eerste bonus betaald, daar zit geen cent van jou bij.’

Beumer zit met de handen om zijn voorhoofd naar zijn croissant te staren. Dit liegt ze, denkt hij. Dit zegt ze alleen maar om mij te kwetsen. Zijn Buffy, zijn kleine, lieve Buffy, die hij koestert als een kostbaar kleinood, zou voorgoed geschonden zijn als het waar was. Hij begint te huilen, zijn schouders schokken.

‘Het is niet waar!’ roept hij vertwijfeld ‘Hoe kun je zoiets gemeens zeggen?’

Zijn echtgenote komt naast hem staan en slaat een arm om hem heen.

‘Rustig nou maar. Het is al bijna tien jaar geleden. Als zij gelukkig is, wat maakt het dan in godsnaam uit of het een Marokkaan, een Turk, een Somaliër, of een Nederlander is.’

Hij kijkt met een betraand gezicht omhoog. Even hoopt hij dat het weer een van haar bizarre grappen is. Dit keer ziet hij geen ironische lach, maar oprecht medeleven in haar ogen. Ze heeft werkelijk met hem te doen. Zijn vrouwen hebben al die tijd gezwegen om hem

te sparen. Hij had het liever nooit geweten.

Niet alleen op zijn werk heeft hij gefaald, maar nu ook ten opzichte van zijn gezin. Ben ik dan werkelijk zo onbenaderbaar? Heb ik dan alleen maar in mijn eigen wereld geleefd? Dat kan toch niet waar zijn!

‘Is het echt waar?’ vraagt hij argwanend, omdat hij het nog steeds niet kan geloven. ‘Of zeg je dat alleen maar om me te kwetsen? Is dit soms weer een van je bizarre spelletjes?’

Zijn echtgenote laat hem los en gaat weer tegenover hem zitten. Ze smeert een croissantje. Beumer heeft opeens geen trek meer.

‘Alsof ik daarover zou liegen,’ zegt ze.

‘Nee,’ zegt Beumer, ‘dat zou jou zelfs te gortig worden. En nu? Wat moet ik nu? Hoe kan ik ooit mijn dochter nog recht in de ogen kijken? Nu ik het weet.’

‘Hè toe zeg. Je doet net of het gister gebeurd is.’

Beumer zwijgt. Wat hij nu voelt kan hij niet onder woorden brengen. In ieder geval kan hij het niet uiten tegenover zijn echtgenote. Alles is stuk. Iedere keer dat hij naar zijn dochter kijkt, zal het weer boven komen. Zijn kleine meisje is bezoedeld door een perverse viespeuk.

‘Ik wil weten wie het was!’ Hij slaat met zijn vuist op tafel. Zijn echtgenote trekt spottend haar wenkbrauwen op.

‘Wat doet dat er nu nog toe? Na tien jaar... Wil je hem soms alsnog in elkaar beuken? De macho uithangen?’

‘Dat zeg ik niet, maar ik wil gewoon weten wie de man is die mijn dochter verkracht heeft. Ik wil weten hoe hij eruit ziet, wat hij doet, waar hij woont, uit wat voor milieu hij komt. Misschien is hij wel getrouwd en heeft hij nu zelf kinderen.’

Zijn echtgenote neemt een slok koffie. Beumer grijpt naar zijn borst. De olifant is terug. Het is alsof zijn kaken door een ijzeren vuist op elkaar worden geklemd. Hij krijgt bijna geen lucht.

‘Wat is er met je?’ roept zijn echtgenote.

Met een van pijn vertrokken gezicht gebaart Beumer dat ze nu even haar mond moet houden. Maar ze staat alweer naast hem en

trekt hem aan een schouder naar achteren zodat ze zijn gezicht kan zien.

‘Mijn God. Je ziet asgrauw. Dit is niet goed. Ik bel 112.’

Beumer is niet in staat iets te zeggen en maakt afwerende gebaren.

‘Nee... alsjeblijft... niet bellen. Het gaat al weer,’ kreunt hij. ‘Het zakt al.’

Zijn echtgenote kijkt hem bezorgd aan en observeert hem nauwkeurig alsof zij zijn arts is.

‘Dit is niet goed,’ zegt ze weer. ‘Heb je daar vaker last van?’

‘Zo af en toe. Laatst in de tram had ik het ook.’

‘Jij moet naar de huisarts. Misschien moeten we langs de eerste hulp, dat is nog beter. Volgens mij is het je hart. Blijf maar even rustig zitten tot het helemaal gezakt is, dan kleed ik me ondertussen aan. Ik breng jouw kleren wel mee naar beneden. Het lijkt me onverstandig om nu de trap op te lopen.’ Ze rent de keuken uit.

Beumer is kapot. Het is alsof hij de hele dag in de tuin heeft gewerkt. Dat heeft hij meestal na zo’n aanval, dat het voelt alsof hij zware lichamelijke arbeid heeft verricht.